

og De Konservative fra den her talerstol siger, at det vil de overhovedet ikke, og det er os, der bestemmer, det er regeringen og det politiske system, der bestemmer. Nu kan de ikke lide det her forslag, og så kan de så bruge en konkret rådgivning til at illustrere et billede af en ordning og et lovforslag, som slet ikke svarer til virksomheden. Det er jo lidt tankevækkende.

Men jeg skal nok minde hr. Flemming Oppfeldt om det næste gang, jeg står i en situation, hvor jeg siger, at arbejdsmarkedets parter faktisk meget gerne vil have et eller andet, og hvis det så er noget, som Venstre ikke vil have, hvor Venstre siger: Vi er ligeglade; op i rygsækken med, hvad arbejdsmarkedets parter siger. Så skal jeg nok minde om den her lille drøftelse, som vi har haft i dag.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 123: Forslag til lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v.

Af arbejdsministeren (Jytte Andersen).
(Fremsat 4/12 97).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Jan Petersen (S):

Det er et godt lovforslag, som arbejdsministeren her præsenterer Folketinget for.

Dansk handicappolitik bygger grundlæggende på, at hver sektor i samfundet har sit eget ansvar for, at handicappede kompenseres for de svagheder, de har med sig. Når det drejer sig om arbejdsmarkedet, må handicapkompensa-

tionen jo så dreje sig om at sikre, at man har så lige en adgang til arbejdsmarkedet som muligt ved at kompensere for det, som handicappet giver af ulighed.

Det er et godt lovforslag af flere grunde. Den første er, at vi nu får samlet de allerede eksisterende kompenserede bestemmelser inden for hele ministeriets område i et lovforslag. En sådan overskuelighed er en fordel for brugerne, de handicappede, og for dem, der skal arbejde med det som medarbejder i AF, i virksomhederne, i de faglige organisationer og ikke mindst for alle os andre udenfor, som er interesserede i, at handicappede også er med i samfundet i det omfang, deres kræfter og evner rækker.

Så overskueligheden i sig selv er god og giver vel også et bidrag til, at offentligheden ser et mere og mere rummeligt arbejdsmarked udvikle sig, og ikke mindst at de, der er på arbejdsmarkedet eller skal ind på det, får plads, selv om de måske ikke har deres fulde kræfter. Formålet med det hele er jo, at handicappede medborgere får mulighed for at tjene deres egen indkomst, yde en arbejdsindsats og indgå i et arbejdsfællesskab. Så til lykke med overskueligheden og fokus på det vigtige emne.

Så er der to konkrete nye ting i forslaget. Det ene er en forsøgsordning, som fylder lidt mere på, efterhånden som erfaringerne med den personlige assistance bliver kendt. Det drejer sig om personlig assistance under efter- og videreuddannelse. Det er selvfølgelig logisk set i forhold til, at alle på arbejdsmarkedet har brug for at flytte deres kvalifikationer. Det kræver efteruddannelse, det kræver videreuddannelse, og det er selvfølgelig også nødvendigt for handicappede. Derfor denne forsøgsordning, som vi selvfølgelig er glade for.

Det andet er et forslag om en isbryderordning for nyuddannede med handicap. Heldigvis ser vi da, at yngre handicappede uddanner sig, og derfor er det vigtigt, at de, så snart de er uddannet, får lov at komme ind på arbejdsmarkedet, så de kan bruge deres uddannelse og få et forhåbentlig godt og langt liv som selvforsørgende på trods af handicapet.

Derfor forventer vi faktisk, at denne her isbryderordning lægger et godt grundlag for, at yngre handicappede kan få et bedre fodfæste på arbejdsmarkedet, end de har kunnet få hidtil. Og skulle der være lidt ældre handicappede, som også tager uddannelser lidt længere henne i livet, vil de formentlig også kunne få gavn

af det. Men vi kan interessere os lidt for under udvalgsarbejdet, hvordan de mere konkrete erfaringer og den konkrete viden om nyuddannede handicappede egentlig er, og hvad vi egentlig kan have af forventninger til dette lovforslag.

Men alt i alt et godt lille forslag med stor betydning for den gruppe af handicappede, som gerne vil ud og tjene deres egen løn og være med i det fællesskab, som vi andre har adgang til, fordi vi ikke er handicappede.

Flemming Oppfeldt (V):

Forslaget her drejer sig om compensation til handicappede på arbejdsmarkedet som en del af arbejdsmarkedspolitikken. Indledningsvis vil jeg godt sige, at Venstre ideelt ser, at kompenserende forløb lægges i kommunen og styres af kommunen som en del af sociallovgivningen, så der kun er én tovholder. Det er bare en principiel betragtning. Vi tror ikke så meget på arbejdsformidlingen som tovholder i det hele taget, men det skal ikke ødelægge stemningen, og derfor vil jeg med det samme sige, at vi også går ind for dette forslag.

Dels fastholder forslaget det, der ligger i den nuværende lovgivning, at der fortsat kan gives fortrinnsstilling til handicappede med hensyn til uddeling af studepladser og med hensyn til taxabevillinger. Og vi har noteret os i gennemgangen af lovforslaget, at der ikke er diskrimination af udlændinge. Hvis der er en handicapet udlænding, er der ikke nogen diskrimination i dette lovforslag, og det er jo et højt kvalitetskrav.

Der lægges op til, at man fortsat kan have personlig assistance. Og så de to nye elementer: forsøgsordningen med personlig assistance under uddannelse og en isbryderordning på ni måneder, det er o.k.

Så det er et ganske glimrende lille forslag, som den forudgående ordfører nævnte, og et forslag, som ikke i væsentligt omfang vil skævvride arbejdsmarkedet, og vi kan fuldt ud anbefale det.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg ønsker ikke politisk strid om dette lovforslag, for jeg tror, det er et af de forslag, de fleste af os kan enes om, hvis ikke vi kan alle sammen. Men jeg bliver nødt til at bede hr. Flemming Oppfeldt om at uddybe det, der lige kom ud mellem sidebenene, nemlig antydningen af,

at arbejdsformidlingen ikke var den bedste tovholder i sagen.

Jeg synes ikke, dette vigtige emne egner sig til større strukturelle stridigheder. Jeg synes, hr. Flemming Oppfeldt undervurderer den effekt, det har haft, at der nu er medarbejdere i arbejdsformidlingen, der arbejder koncentreret med at få handicappede i job, at en lang række af de medarbejdere selv har handicap med sig. Det er en permanent ordning, og de har virkelig med god støtte i den lov, der nu bliver forbedret, fået mennesker med handicap ud på det ordinære arbejdsmarked i ustøttede job.

Jeg synes ikke, det er egnet til et måske mere generelt angreb på arbejdsformidlingen, i betragtning af at dette her er en fornuftig, god niche, der hjælper handicappede i job. Hvis antydningen holder vand i besvarelsen, synes jeg, det er lidt for sølle. Den strid må vi tage om et større emne vedrørende arbejdsformidlingen.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Vi kommer til at gemme den diskussion og tage den op senere. Jeg nævnte det bare rent principielt, fordi dér, hvor indsatsen over for de handicappede og opfølgningen skal være, skal være ude i det yderste led. Det skal være så tæt på dem som overhovedet muligt, dér, hvor de dukker op første gang, og det er hos kommunen.

I øjeblikket har man et system, hvor det er kommunen, og så bliver de henvist til arbejdsformidlingen osv. osv. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at det sikkert er gode folk, der sidder i arbejdsformidlingerne og laver et godt stykke arbejde. Det er ikke nær det, men spørgsmålet er, hvor mange systemer vi egentlig skal have rundt om vores svageste borgere. Det bedste ville være, at vi havde et enhedssystem, som tog hånd om de svageste borgere her i landet.

Men som den socialdemokratiske ordfører sagde, lad os nu ikke få en lang diskussion om det. Vi kan gemme diskussionen om arbejdsformidlingen til den store arbejdsformidlingsdiskussionsdag.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Når jeg tager fat i dette emne i dag, så er det, fordi jeg ved, at der er mennesker, der arbejder med det her i arbejdsformidlingen, og jeg ved, der er masser af handicappede, der har haft gavn af den utrolig hurtige og effektive anvend-

delse af den gældende lov for at få den handicappede i arbejde.

Jeg havde håbet, at vi kunne have ført debatten i fin enighed, da dette er et område, vi alle kan støtte. Jeg synes, det er ærgerligt, at den sætter en skønhedsplet på de mennesker, som har gjort en stor indsats. Jeg synes ikke, hr. Flemming Oppfeldt kan være det bekendt, men sådan er politik jo somme tider.

Bendt Bendtsen (KF):

Det Konservative Folkeparti er positiv over for det foreliggende forslag, som skal medvirke til at styrke og stimulere handicappede personers muligheder for beskæftigelse på arbejdsmarkedet, som man udtrykker det i teksten.

Det er rart at få samlet de eksisterende regler på området, så det bliver mere overskueligt både for de handicappede og for de virksomheder, der har interesse i at få folk ansat. I den sidste ende er det jo ikke økonomi, det drejer sig om, når vi behandler dette her i dag, men det er et spørgsmål om livskvalitet for en række medborgere, som har modet på at klare sig og sine på trods af et handicap. Derfor er det en sag, som alle må lægge sig i selen for. En af de mest basale livsværdier er jo netop at sørge for sig og sine.

De nye tiltag, som er nævnt i dag, er en udvidelse af ordningen med personlig assistance til efter- og videreuddannelse og isbryderordningen for nyuddannede personer med et handicap. Vi synes, det er positive tiltag, som vi gerne vil støtte. Med hensyn til efteruddannelse er det kun rimeligt, at der åbnes for, at handicappede får denne mulighed.

Isbryderordningen anser vi også for at være et positivt tiltag i hele det arbejde, det er at få hjulpet de handicappede til beskæftigelse i ordinære job.

Med de bemærkninger kan Det Konservative Folkeparti støtte forslaget.

Vibeke Peschardt (RV):

I Det Radikale Venstre kan vi naturligvis støtte dette forslag, som vi selv har været med til at fremsætte. Forslaget er for en stor dels vedkommende en sammenskrivning af ting, der allerede eksisterer i dag, men det har været et stort ønske fra bl.a. invalideorganisationerne, at man fik ét lovforslag, så man samlet kunne forholde sig til de her ting.

Vi synes, det er glimrende, at der er fortrinsret til stillinger i det offentlige, at der er for-

trinsret til bevillinger til studepladser osv., og også at man kan få fortrinsret til ansættelsessamtaler i den offentlige sektor. Med hensyn til den personlige assistance ved visse handicap har jeg selv en erfaring fra en arbejdsplads, jeg engang var på, hvor der var en blind person, og hans øjne var hans kones øjne, og det fungerede fremragende i mange år.

Det nye her er, dels at arbejdsformidlingen skal administrere ordningen, dels at isbryderordningen, som man har gode erfaringer med andre steder fra, nu bliver indført som et forsøg. Vi kan støtte forslaget.

Annette Just (FP):

Fremskridtspartiet ser dette forslag ikke som et lille ubetydeligt forslag, som jeg næsten havde på fornemmelsen at Socialdemokratiet lagde op til det var, men jeg synes og tror faktisk, at det er et væsentligt forslag for dem, det berører.

Vi kan fuldt ud tilslutte os, at isbryderordningen kommer til også at gælde for de handicappede. Vi tror, det måske er en af de væsentligste måder, hvorpå vi kan hjælpe dem, der er i den ulykkelige situation at være handicappet.

Ligeledes er vi meget store tilhængere af forsøgsordningen og håber på at få, om jeg så må sige, hurtige og positive resultater ud af det, så vi kan se, hvad der ellers kan gøres.

Ellers er forslaget mest – og det er måske det allervigtigste – en sammenskrivning af de støt-teforanstaltninger og andre ordninger, der har været for de handicappede. Og mit spørgsmål er her, og jeg vil også stille det i udvalget: Er der flere ting, der i virkeligheden skulle have været skrevet ind, således at man kan få gennemskuelighed, og således at ikke blot de handicappede, men også de, der skal ansætte folk, kan overskue det? Jeg kan ikke på nuværende tidspunkt sige, hvor meget der mangler at blive skrevet ind, sådan at man kan finde det og finde ud af det, men jeg tror, det er værd, at man lige får kigget det efter.

Vi er meget positive og ønsker så hurtig en behandling som muligt.

Aage Frandsen (SF):

SF kan støtte forslaget. Man kan sige, at forslaget prøver på lovgivningsmæssigt at rette op på meget af det, som vi tit går rundt og siger, nemlig at der skal være lighed, og at også mennesker, som har svært ved at klare sig på arbejdsmarkedet under de almindelige vilkår, skal stilles lige med andre. Man kan sige, at dette her er

et forsøg på at give mennesker lige muligheder, til trods for at de har forskellige forudsætninger.

Derfor finder vi det rigtigt, at man på den ene side gør meget med hensyn til personlig assistance, hjælp til nogle, og også siger, at når det drejer sig om det offentlige, giver man en fortrinsstilling i nogle situationer. Det mener vi er rigtigt, fordi de mennesker, det drejer sig om her, ikke er ligestillet med andre. Altså skal man gøre noget særligt, for at man kan gøre dem bare tilnærmelsesvis ligestillet.

Derfor er det et rigtigt princip, der ligger i den tænkning i forslaget her, og vi er også enige i de nye ting, der ligger i det. Ellers må man jo sige, at forslaget først og fremmest er en ajourføring af eksisterende lovgivning, og vi finder forslaget positivt, også de nye ting. Derfor støtter vi forslaget.

Jette Gottlieb (EL):

Også Enhedslisten støtter forslaget. Vi synes, det er fint at få et samlet overblik over de muligheder, der faktisk er for at få ligestillet folk med et handicap med alle andre på arbejdsmarkedet, i uddannelses tilbud, i uddannelsesorlov, efteruddannelse og alle de ting.

Vi synes netop, det er vigtigt, at folk, som har vanskeligere ved at komme til, får nogle hjælpemidler, og jeg synes, det ser ud til, at der her er mulighed for, at man kan få en smidig ordning, sådan at det ikke er ansøgningstider og den slags ting, der kan stå i vejen for en ansættelse.

Det er også fint med handlingsplaner, der sikrer handicappedes adgang til AMU-centre, og det er også fint med en koncentreret indsats om øgede tekniske hjælpemidler, kompenserende undervisningsmidler, særligt udstyr og den slags ting.

Så alt i alt er det et udmærket forslag, der sikrer en ligestilling på arbejdsmarkedet.

Vibeke Kiil (CD):

En øget indsats for handicappede og deres mulighed for at få arbejde har absolut en høj prioritet for CD. Vores udgangspunkt er, at disse mennesker kan noget. De ressourcer har vi brug for. Lad os dog bruge dem. Er det to eller tre timer om dagen, så lad os dog bruge dem. Lad os dog give menneskeværld tilbage.

Derfor kan vi både tilslutte os de nye elementer i forslaget og den forenkling, der opnås ved at samle de ordninger, der er for handicap-

pede, som vil have et arbejde, i én lov. CD finder det vigtigt at skabe rammer for, at handicappede kan komme i uddannelse og beskæftigelse, og ikke mindst forslaget om personlig assistance til handicappede under efter- og videreuddannelse falder i god tråd med CD's ønsker.

Hvis isbryderordningen kan give handicappede en chance for at komme ind på arbejdsmarkedet, så er CD mere end villig til at prøve det. Lad os give de handicappede den chance.

Poul Nødgaard (DF):

Der er jo tale om et samlet lovkompleks, så de erhvervs mæssige forhold for de handicappede nu samles i én lov, og det synes jeg er vældig godt, for det giver den overskuelighed, vi måske har savnet.

Vi kan også i Dansk Folkeparti tilslutte os det her lovforslag. Hvis jeg endelig skulle hælde måske bare en anelse malurt i bægget – nu kender jeg det også fra det praktiske liv – var det, at når man giver en fortrinsstilling til en handicappet, giver det altså nogle problemer i relation til andre borgere; dér tænker jeg specielt på tildeling af taxabevillinger og lignende.

Det er lidt uforståeligt for en person, der igennem et helt liv har haft en drøm om at få egen taxaforretning i en by, at når en bevilling bliver ledig og en handicappet søger den, skal den handicappede så have den. Det står også klart i loven, at hvis man vil tilsidesætte en handicappet, skal man altså forhandle med arbejdsformidlingen om det. Så man kan faktisk ikke besætte en ledig taxabevilling, før man har sagt til arbejdsformidlingen, at af de og de grunde kan den handicappede ikke bruges i det job.

Men det skal ikke forstås som noget som helst felttog mod nogen. Jeg vil bare sige, at det ikke er uden problemer at lave den dér bestemmelse om fortrinsstilling, selv om den egentlig har vores sympati.

Jeg vil sige vedrørende isbryderordningen, at den kan vi også godt tilslutte os i Dansk Folkeparti. Jeg synes, det er et godt signal.

Alt i alt et godt lovforslag med disse små dråber malurt i bægret.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg synes, fru Vibeke Kiil sagde noget meget centralt, når vi snakker handicappolitik, nemlig at de handicappede kan noget. Det oplever de selv, det oplever vi folketingsmedlemmer også,

og jeg har indtryk af, at der er en meget bred politisk opbakning bag handicaptiltag.

Til trods for at de kan noget, til trods for at der er en politisk vilje til også at give dem muligheder for at få et arbejde, når de har en uddannelse, eller hvis de ikke har en uddannelse, oplever de handicappede en mur mellem sig og det at komme ind på arbejdsmarkedet. Det er derfor, jeg ikke synes, at dette forslag er et lille ubetydeligt forslag, men faktisk et meget vigtigt forslag for den store gruppe medborgere, vi har, som har et handicap. Jeg ser forslaget som sådan en slags murbrækker mod nogle af de barrierer, der rent faktisk er, sådan som mange handicappede oplever det. Så jeg vil sige fru Vibeke Kiil tak for den bemærkning.

Hr. Flemming Oppfeldt siger, at der ikke er nogen diskrimination i denne lovgivning, og det er så godt. Det er der sådan set ikke i nogen lovgivning, der kommer fra Arbejdsministeriet, for vi har faktisk en lov, der siger, at man ikke må diskriminere hverken som følge af etnisk baggrund, religiøs eller politisk observans og sådan noget. Folketinget har vedtaget en lov om, at man ikke må diskriminere. Nu var hr. Flemming Oppfeldt vist ikke medlem af Folketinget, dengang vi vedtog loven, men Venstre stemte faktisk ikke for den – bare for et lille dryp malurt i dét bæger – men jeg kan forstå, at hr. Flemming Oppfeldt er optaget af det, og tak for det.

Der blev sagt, at det her er enkle, gennemskuelige regler, men det er faktisk også et udtryk for, at et flertal i Folketinget, nemlig satspuljeforligspartierne, har besluttet sig til at give 20 mio. kr. til at gøre det bedre med hensyn til personlig assistance, til at få lavet en isbryderordning og til også at få sikret, at man kan få personlig assistance, når man skal efteruddanne og videreuddanne sig. For lige så vel som andre på arbejdsmarkedet hele tiden skal ajourføre kvalifikationer for at få arbejde, lige så vel skal handicappede også efteruddanne sig, og det er der faktisk ikke så gode muligheder for lige nu, fordi man ikke kan få sin personlige assistance med; men det bliver der faktisk tale om her.

Til hr. Poul Nødgaard, der problematiserede den dér fortrinsstilling lidt. Det er jo rigtigt, at hvis nogle skal have en fortrinsstilling, er der måske nogle andre, der ikke får. Men det, der lægges op til her, og det, der i øvrigt fremgår af den ny bekendtgørelse, som dette forslag i øvrigt har hvilet på – nu kommer det til at hvile

på et lovgrundlag – er, at den handicappede, hvis den pågældende i øvrigt har kvalifikationer, også har en reel mulighed for at komme til en jobsamtale. Mange handicappede har oplevet, at de slet ikke når frem til snorene og kommer ind og får en mulighed for at præsentere sig selv og deres kvalifikationer, men her er der altså rent faktisk tale om en præcisering af, at har man kvalifikationer, skal man også have mulighed for at få en reel samtale om et eventuelt job.

Så synes jeg også, det er vigtigt at bemærke, og det er måske også lidt til hr. Flemming Oppfeldt, som hylder det kommunale system så meget, og det vil jeg heller ikke på nogen måde sige noget ondt om, at der faktisk her er tale om, at de handicapkonsulenter, vi har i de 14 regioner, relativt hurtigt kan få truffet en beslutning, hvis der f.eks. skal være en lift som forudsætning for, at en ledig handicappet kan få jobbet. Der er altså ikke nogen lang kommunal sagsbehandlingstid, men der er faktisk tale om, at man kan lave en lift, en elevator, eller hvad det nu måtte være, fordi man har kompetencen. Det er fordelene ved den regionale arbejdsmarkedspolitik, at der er så megen kompetence, der er flyttet ud.

Hr. Flemming Oppfeldt ryster på hovedet, men det ændrer ikke ved, at det, jeg siger, faktisk er rigtigt, og jeg synes måske, det kunne være morsomt at lave en test af, hvor hurtigt man som kommunalt anvist til et skånejob, fleksjob, eller hvad man nu skal kalde det for, kan få en bevilling igennem til en elevator eller en løftemekanisme det ene sted eller det andet sted. Men realiteten er i hvert fald i dette øjeblik sådan, at det går relativt hurtigt og faktisk hurtigere i AF-systemet; men det skal nu ikke skulle os ad.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg tror meget på, at isbryderordningen kan være den murbrækker ind til arbejdsmarkedet, som mange handicappede efterlyser. Det, vi lægger op til konkret, er jo, at har man en uddannelse i halvandet år, hvad enten man er ung, ældre eller midt imellem, kan man få et tilskud i 9 måneder, der svarer til 11.000 kr. Det er den øvelse, vi har haft tidligere i Erhvervsministeriets lovgivning for akademikere, vi har også haft den for etniske minoriteter, og det er faktisk en ordning, i der har vist sin duelighed.

Derfor har jeg mange forventninger til, at de penge, vi har sat af til denne forsøgsordning, 10 mio. kr. i år og 10 mio. kr. til næste år, virkelig

vil komme til at betyde, at handicappede får fodfæste på arbejdsmarkedet i et større omfang, end tilfældet er i dag. Og jeg tror, de handicappede er glade for, at der også omkring denne sag er et så bredt flertal, som debatten her har afspejlet.

Jeg vil i hvert fald bidrage til et hurtigt udvalgsarbejde i det omfang, jeg kan, og dermed også en hurtig realisering af disse forslag, som har et godt formål og et godt sigte.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 117: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. (Dagpengegodtgørelse for 1. og 2. ledighedsdag).

Af Jette Gottlieb (EL) m.fl.
(Fremsat 2/12 97).

Sammen med denne sag foretoges:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 158: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. (Særligt bidrag for 1. og 2. ledighedsdag).

Af Aage Frandsen (SF) m.fl.
(Fremsat 14/1 98).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Vi skal til at behandle to forslag fra henholdsvis Enhedslisten og SF, der omhandler de såkaldte G-dage. G-dage er jo ikke et særlig folkeligt navn og begreb, og hvis man ikke gebærder sig rundt i den arbejdsmarkedspolitiske verden,

ved man ikke rigtig, hvad G-dage er, men det er de to dage, hvor de, der bliver ledige, får betaling, ikke fra deres a-kasse, men fra arbejdsgiverne.

Begge forslag går ud på, at den ledige i stedet for at få dagpengegodtgørelsen fra sin arbejdsgiver skal kunne få pengene fra arbejdsløsheds-kassen allerede fra den første ledighedsdag.

Ordningen om dagpengegodtgørelse betalt af arbejdsgiverne har eksisteret siden 1989, og formålet har været og er stadig væk, dels at arbejdsgiverne skal medvirke til at finansiere dagpengesystemet og indsatsen mod ledighed, dels at påvirke arbejdsgiverne til at undgå for mange kortvarige ansættelsesforhold og hjemsendelser, hvor det er andre, der betaler, nemlig dagpengesystemet og dermed også det offentlige.

I forslaget fra Enhedslisten, der ønsker at ophæve ordningen, fritages arbejdsgiverne helt for at bidrage til finansieringen af de første ledighedsdage. Enhedslisten anfører selv i bemærkningerne, at besparelsen på dagpengekontoen i dag ved at have G-dagsordningen udgør ca. 500 mio. kr. Enhedslisten anviser ikke, hvordan en sådan merudgift for staten ved en ophævelse af ordningen skal finansieres, men det er altså konkret udtrykt i forslaget her fra Enhedslisten, at man gerne vil forære erhvervslivet 500 mio. kr.

I forslaget fra SF om at ændre administrationen af ordningen er det foreslået, at det er staten, der på en eller anden måde skal sikre, at arbejdsgiverne for hver enkelt afskedigelse betaler et bidrag til staten. Igen er der så heller ikke i det forslag en anvisning på, hvordan man forestiller sig, at dette skulle kunne lade sig gøre.

Spørgsmålet er, om man forestiller sig, at vi skal stable et stort nyt bureaukratisk system på benene, eller vi skal lade arbejdsløsheds-kasserne selv stå for inddrivelse af pengene, sådan at medlemmerne dybest set via deres administrationsbidrag kommer til at betale for, at nogle af landets arbejdsgivere i dag ikke overholder landets love. Der er ingen tvivl om, at G-dagsordningen har medvirket til, at virksomheder foretager en bedre planlægning og tænker sig en ekstra gang om for at undgå hjemsendelse og korte ansættelsesforhold. Og det var sådan set det, der var formålet.

Jeg synes også fortsat, det er rimeligt, at arbejdsgiverne, der foretager afskedigelser, er med til at finansiere indsatsen mod ledigheden,